

چالش‌ها و ابهامات پیرامون بازگشایی مدارس

بیش از یک ماه از آغاز سال تحصیلی جدید که به روال سال گذشته به صورت غیرحضوری آغاز شد، می‌گذرد؛ با این تفاوت که واکسیناسیون معلمان و دانش‌آموزان به صورت گسترده صورت گرفته و عزم وزارت آموزش و پرورش به تبعیت از ستاد ملی کرونا برای بازگشایی مدارس، جدی است. در همین راستا الگویی برای بازگشایی تدریجی ارائه شده، اما همچنان چالش‌ها و ابهاماتی پیرامون بازگشایی مدارس مطرح است.

به گزارش سایت خبری پرسون، حمیدرضا بیژنی، جامعه‌شناس، در این باره اظهار کرد: آغاز سال تحصیلی جدید همزمان با فصل پاییز زیر چتر کرونا، بار دیگر زمینه‌ساز جاری شدن پرسش‌های بسیاری درباره‌ی shy& وضعیتی آموزش بر سر زبان‌ها شده است. از سویی دغدغه‌های shy&های آموزشی در سطحی از اهمیت قرار دارند که نمی‌توان آن را نادیده گرفت و حکم به تعطیلی بی‌قیدوشرط مدارس داد و از سویی دیگر اهمیت امنیت جان دانش‌آموزان موضوعی نیست که بتوان به سادگی از کنارش عبور کرد.

وی افزود: آنچه در این میان قربانی می‌شود آرامش و آسایش خانواده‌های shy&هایی است که میان سلامت جسمی و سلامت روحی فرزندان دچار استیصال و سردرگمی شده‌اند. سردرگمی shy& که با عدم پوشش رسانه‌های shy&ای مطلوب پیرامون وضعیت مقاومت بدن پس از واکسیناسیون تقویت شده است.

این جامعه‌شناس با بیان اینکه در حالی که ماه‌های گذشته از لزوم واکسیناسیون جمعی سخن گفته می‌شد، امروز و پس از افزایش میزان واکسیناسیون، هر روز خبرهای نگران‌کننده‌های shy&ای درباره‌ی shy& ورود پیک ششم می‌شنویم؛ خبرهایی متناقض و گیج‌کننده گفت: اما راه چاره چیست؟ ارائه‌ی shy& راه‌حل پیرامون چنین مسائلی به سادگی امکان‌پذیر نیست، اما می‌توانیم راهکارهایی را در این باره بیاندیشیم که تا حد زیادی از حجم نگرانی‌های shy&های خانواده‌ها و جامعه نسبت به سلامت روحی و جسمی کودکان و نوجوانان دانش‌آموز بکاهد و آن «سیالیت نهادی» است.

بیژنی با تأکید بر لزوم پرهیز از نگاه صفر و صدی در تصمیم‌گیری‌های shy&ها این را هم گفت که دولت به جای محول کردن بسیاری از تصمیمات به خانواده‌های shy&ها و احترام و اعتماد به نقش معلمان و مدارس، سعی می‌کند تا خبر مطلق را برای همگان تأیید و تصویب کند، حال آنکه افراد در سطوح خرد بهتر از هر نهاد و جایگاهی می‌توانند در این مسائل و متناسب با شرایط خود تصمیم‌گیری کنند.

به اعتقاد این جامعه‌شناس، بهترین راهکار در حال حاضر این است که دولت با تنظیم ضوابطی سیال، انتخاب حضوری یا مجازی بودن مدارس را با تأکید بر کیفیت وضعیت تحصیلی به مدارس و خانواده‌های shy&ها محول کند البته تحقق این امر به نحوی است که اولاً دانش‌آموزان shy& تنها ساعات یا روزهایی معین از ایام هفته را ملزم به حضور در مدرسه باشند (برای مثال دو روز در هفته) و دوماً انتخاب کلاس‌های shy&ها و دوره‌های shy&های حضوری منوط باشد به وضعیت تحصیلی دانش‌آموزان در درس‌های shy&هایشان با محوریت برگزاری آزمون‌های shy&هایی که در طول دوران مدرسه از دانش‌آموزان دریافت می‌شود.

این جامعه‌شناس ادامه داد: بدین ترتیب شاهد خواهیم بود بدون اینکه موضوع آموزش حضوری را تبدیل به مسئله‌ای shy&ای اجتماعی کنیم، می‌توانیم با احترام به نگرانی‌های shy& خانواده‌های shy&ها و اعتماد به دستورالعمل‌های shy&های مدیریتی و آموزشی مدارس و معلمان، از ظرفیت‌های shy&های مردمی در جهت مدیریت این موضوع استفاده کنیم.

بیژنی درباره آسیب‌های اجتماعی و تربیتی ناشی از آموزش‌های غیرحضوری با توجه به طولانی شدن تعطیلی مدارس نیز گفت: انسان‌ها همواره در حال انتخاب هستند و گزینش‌هایشان مبتنی بر هزینه‌ها و فایده‌ها معنا پیدا می‌کند. موضوعی که پیرامون آسیب‌های اجتماعی و تربیتی هم می‌تواند دو ابهام را حاصل کند که نیازمند پاسخ‌گویی مسئولان و متولیان آموزش و پرورش در جهت اقناع‌گری عمومی است. آیا آسیب‌های بهداشتی و سلامت پیک‌های بعدی کرونا که روزانه در رسانه ملی مردم را نسبت به ورود آن هشدار می‌دهند به حدی ساده است که می‌توانیم مدارس را بازگشایی کنیم؟ در این صورت چگونه می‌توانیم مردم را در جهت رعایت پروتکل‌ها اقناع کنیم و اگر این مسئله ساده نیست و خطرات جبران‌ناپذیری دارد، چگونه می‌توان درباره سلامت و جان دانش‌آموزان و خانواده‌هایشان تصمیم درست گرفت؟

این جامعه‌شناس افزود: از سوی دیگر آیا مدارس تنها متولی و مرکز تربیت اجتماعی و فرهنگی در وضعیت فرانهادی امروز جهان هستند؟ زندگی در عصر رسانه‌های دیجیتال نه تنها شیوه‌های هویت‌یابی نوجوانان و جوانان را تغییر داده است که حتی منابع هویت‌ساز سنتی آنها یعنی معلمان و مدارس را تحت‌تاثیر قرار داده است. آیا در چنین عصری تطابق هزینه اجباری کردن مدارس به فایده‌های آن نتیجه‌ی معقولی را حاصل می‌کند؟